

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ HUGUES LE ROUX

Τ Ο Σ Η Μ Α Δ Ι

Ήταν ένα παιδάκι πολύ ξανθό, κ' επιδεξιμάδι λεπτή και διαφανή και με μάτια γαλάζια. Οι γονείς του το είχαν αναθρέψει μέσ' στα χάδια κ' ο διαρκής τους φόβος ήταν μίσης κορολογοσύνη, μίσης αναζωοψεί. Γι' αυτό, σέ ηλικία τεσσάρων χρόνων ήταν τόσο λεπτό και τόσο χαλαρό, ώστε με δυσκολία στεζόταν στα πόδια του και κάθε τόσο, για να μη χάσει την ισορροπία του, πιανόταν από το φρέμα της γυροβερνάδας του ή της μπότερας του.

Όχι μονάκι το σώμα του είχε διαπλασθεί έτσι, αλλά και η ψυχή του είχε γίνει δειλή και τρομονόησιμη. Όταν η γυνή παρμιά του του διηγούν ιστορίες φαντασμάτων, μεθοΐσες από τρέμο και κλεινόντας τὰ μάτια του, έζηνε το κρόξι του μέσα στην κοιλιά της, για να μη δει Ξαίνα καμιά άπερφορηθή άτασία παρσά του.

Συχνά, πούν άπερφορηθή, συλλογιζόταν αυτές τις ιστορίες και έλεγε:

— Κλείσε τις κοινοτιές, παρμιάνα... Καρτίσασε σέ τες καλά με μη μεγάλη παρμιάνα για να μην παρσώ ο Μπαρμιάνας άπ' Ξω και να δη, πού κοιμώμα και μη μέσα.

Μεγάλωσε και η δειλία του μεγάλωσε μαζί του. Δέν έφουσαν βέβαια πένι τους καλινόντάρους, πού άρδιζόνταν το παιδάκι μέσ' από την κοιλία του, μη ο τρέμος των δολιοφόρον γέμιζε με άγνοια των όπτο του και τον έκανε να μην κοιμάται νύχτες όλόκληρες. Με το μέτωπο μουσκεμένο από τον ιδρώτα, κοιμόντας την καρδιά να χτυπάει έννατά, παρμιάμενε μέσ' άπ' τὰ σκελάσματά του τούς ίσκιους πού σχημάτιζε ή λάμπαι στους τοίχους και στο πάτωμα...

Μία νύχτα, ξεπνόντας Ξαίνα από το πρωτόπαι τον, καθώς άνοιζε τὰ μάτια του μέσα στο μισοκόταδο της κάμαρης του, είδε άνάμεσα από το κρεβάτι του και από τον άσπρο τοίχο, να άδωνόται ένας άγγελος, πού έμοιαζε με σώμα άνθρώπου χωρίς κεφάλι και πού φαινόταν σαν να παροχρής και εϊθείται ένάντι του... Ήταν ένα μωνεζίν, έντινο στο όποιο ή υιοδίστερα είχε άρήσει ένα φρέμα του χροσού... Το λιγοστό φως της λάμπαις, πέφτοντας πάνω του, το έκανε να ξεχωριζή από τη σιά και να φαίνεται πός παροχρής.

Άμέσως άνασηκόθηκε στο κρεβάτι του για ν' άπομακρυνή το φοβερό φάντασμα, έβγαλε μη κρανή άγνοίας και σωριάστηκε κάτω στο πάτωμα.

Οι συγγενείς του, τρέχοντας σέ λίγο μέσα, τον εύριξαν λιποθυμισμένο, με μη πλήρη στο μέτωπο, από την όποια έτρεχε άρθρο άμια. Είχε χτυπήσει πέφτοντας στη γονία του κρεβάτου. Ο γιατρός, πού κάλεσαν την άλλη μέρα, τούς είπε:

— Πόχστες... Δέν θα πεάνη... Μα το σημάδι της πληγής του θα του μείνη σέ όλη του τη ζωή...

Η μητέρα του ήταν άπαρηγόρητη γι' αυτό και έπανέλαμβανε όλοένα:

— Κι' εγώ πού τον έπρόσεχα τόσο!...

Μά και ο γιός της δέν στενοχωριόταν λιγώτερο άπ' αυτήν για το πείδημά του. Γι' αυτό, μία μέρα, ένας ήλιωμένος άξιωματικός, πού είχε λάβει μέρος σέ πολλές έστρατιές, τού είπε:

— Μά! όταν θα γίνης είκοσι χρόνων, φίλε μου, θα λές στις γυνάκες πού θα σ' αγαπήσουν, ότι αυτό το σημάδι είναι από σπαθί... Δέν θα δυσκολευτόν καθόλου να το πιστέψουν... Κι' εγώ ο ίδιος άκόμα θα το πιστέψα, πού Ξερω από τέτοια πράγματα... Και έτσι το σημάδι αυτό θα σου φέρνη τιμή... Μία σπαθί στο μέτωπο στολίζει έναν άντρα...

Αυτά τὰ λόγια του άξιωματικού τον άρριξαν σκεπτικό. Ένας άτατινίζης παρσασμός ήλυστρούσε μέσα στην καρδιά του να κάνει τον κόσμο να πιστέψη ότι ήταν ήρωος... Και

από τότε, μιστικά, μίλος στον καθόστη του, άρχισε να δοκιμάζει διάφορα στρατιωτικά πλέρια, άνασηζόντας το γέισο του για να φαίνεται ή πληγή του...

— Αςμιάως, έλεγε μέσα του, δέν μοιάζω καθόλου με παιδί πού έπεσε από το κρεβάτι του από το φόβο του και άν τὰ μουντάνα μου είχαν φταρσεί και είχα έπονίδες στους δύο ώμους μου, σίγουρα ήλιος ο κόσμος θα πίστενε πός είχα πληρωθεί στον πόλεμο...

Και δέν τού άρεσαν πένι παρὰ τα στρατιωτικά παργιάνα, τὰ τουφέκια, τὰ σπαθία και οι πολυθένια στρατιώτες. Βλέποντάς το αυτό, οι γονείς του έλεγαν Ξαίναςιαμένο:

— Ήταν τόσο δειλό στην παιδική του ηλικία και τώρα δέν συλλογιζε παρὰ τον πόλεμο... Σίγουρα πρέπει να το βάλουμε στη στρατιωτική Σχολή του Άγιου Κίου.

Έτσι και έγινε πράγματι...

— "Α, γενναίε μου νέε, έχεις πληρωθή κόλας!..."

Ότόσο μη τρωμερή άγνοία τού έφαριζε την καρδιά, όταν διάβαινε στην έφημερίδα και τ' όνομά του μεταξό των επιτυχόντων στάς είσθησιώς έξετάσεις της στρατιωτικής Σχολής. Πέρασε όλόκληρη τη νύχτα του με έμιάτες, τυλίγοντας με τα σεντόνια του το κεφάλι του για να μη βλέπη τις τρωμερές συγχερούσεις των μαζών, πού παρσούνταν μέσ' στ' όνειρό του και μαζιόνταν μέσ' στα σκελάσματά του για να σωθή από τις έτελλείσεις του ίπικου.

Την άλλη μέρα το πρωί σύρθηκε ως το γραφείο του πατέρα του για να τού ξεμολογήρη την άναμδία του. Μα μόλις άπλωσε το χέρι του ως το πόμολο της πόρτας, τὰ έβασε και γύρισε πίσω...

Έγινε λοιπόν μωθητής της στρατιωτικής Σχολής. Άμέσως από την άρχη οι άλλοι αναδέλιχοι του μωριστσαν τη δειλία του και άρχισαν να τον είρουνόταν. Η λευκότη της επιδεξιμάδος του, τὰ άδωια γαλάνα μάτια και τὰ σγορούά μαλλία του έγιναν ο στόχος των είρουνόν όλων. Μία μέρα μάλιστα βρήκε στο έντονηρό, πάνω άπ' το κρεβάτι του, καρφομηνή με τέσσερα καρφά στον τοίχο, μη είκονα πού τον παρσίτανε με γυναικεία φορέματα και ή όποια έγραφε από κάτω: — "Γιατί αυτό το κορμί είβγαλε τὰ φορεμάτά του"; Οι φίλοι του πού είχαν πός για να ξεπλήνη αυτή την προσβολή έπρεπε να χτυπήθη με αυτούς πού τού την είχαν κάνει...

Αυτός όμως έννοιωσε τότε ότι δέν θα είχε την δύναμη να ζήση ως την έποχη πού θα έβγαине άπ' τη Σχολή, με αυτές τις συνεχείς προσβολές και το διαρκή φόβο να ξεκοκορηθή άπ' τους άλλους.

Και τούς άπάντησε σαν ένδοθέντες:

— Μπορώ να πεμφρονώσω αυτή την προσβολή, γιατί εγώ έχω άποδείξει τη γενναιότητα μου. Μερικούς μήνες πριν από έδώ μέσα, ταξείδινα στη Γερμανία. Έχει φρονείκησα κ' έναν Γερμανό άξιωματικό, ο όποιος έπρόσβαλε τη Γαλλία, και μονομαχήσαμε... Στη μονομαχία αυτή έτραυματίσθηκα...

Και δείχνοντας το σημάδι του μετόπου του έπρόσθεσε:

— Να ή πληγή μου...

Κανείς από τους συνάδελφους του δέν υποψιάστηκε ότι τούς έλεγε ψέματα. Η ιστορία αυτή έγινε γνωστή σέ λίγο σέ όλο το Λύκειο και όλοι έτρεχαν για να τού σφίξουν το χέρι και να τον συχαρούν, και αυτοί άκόμα πού τον κορόιδωναν προηγουμένως...

Τέλος βγήκε από τη Σχολή με το βαθμό του άνθυπολοχαυού. Μα ύστερ' από λίγο στην καρπό το σίνταγμα, στο όποιο είχε ποιοθετηθή, διατάχθηκε να φέρη για μη μακρυνή άποικια, όπου οι ιδάγεις είχαν έπαναστατήσει και πολεμίσαν άγρια έναντιόν των Γάλλων. Μόλις το έ-

ΠΑΛΑΙΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΜΙΑ ΗΡΩΪΚΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Μία συνωμοσία κατά του Ναπολέοντος ΙΙΙ. Τά ενοχοποιητικά έγγραφα. Μία δραματική νύχτα. Ένας μιά γυναίκα πλελεί ηρωικά με δύο άνδρες. Ένας άγνωστος άγων. Η επιστροφή του συζύγου. Ο Ναπολέων ΙΙΙ παρασπερφερεί την ηρωική δημοκρίνα κ.τ.λ. κ.τ.λ.

μαθε αυτό, περίτρωμος, σηκώθηκε να πάει να βοηθί το συνταγματάχρη του και να του πη:

— Αφήστε με να μείνω εδώ... Ο πατέρας μου είχε πολύ γέρος και με ζήτησε να μην απομακρυνθώ... Είχα την αδυναμία να απομακρυνθώ στις παρακλήσεις του.

— Μά τη στιγμή που πήγαμε με την απόφαση να βοηθί το συνταγματάχρη του, έδεινος έβγαλαν από το γραφείο του. Μάλιστα τον είδε στάθηκε και προσέχωνε την ούλη του μετώπου του, του είπε:

— Α! γενναίος μου νέος... Έχετε πληρωθεί κόλας... Σίγουρα, ίμα γρήγορος από και κάτω, θα πάρετε τον Πολεμικό Σταυρό!... Έτσι ο άνδρατολογός δεν έδωλεσε να πη τίποτε...

Έφυγε από τη Γαλλία κι έλειπα διάστημα με το συντάγμα του με χώρα γενιάτη έλη. Έλειπε ότι θα προσβάλλετο από περιουσία και θα έκανε στο νοσοκομείο... Μά, από είρηνία ίσως, η ίγεια του διατηρείτο θαυμάσια... Έτσι, έπει από λίγο καιρός, μία νύχτα, κοιμήθηκε μπρός στις προφυλάξεις του έξθρου.

Την άλλη μέρα, ο λοχαγός του, μαζί με λίγους άνδρες, τον έπηρε μαζί του για να κάνουν αναγνώση. Έξαφνα, καθώς προχωρούσαν, οι ίθαγενείς ξεσπούσαν από όλες τις μεριάς και οι Γάλλοι μόλις έφθάσαν να καταφύγουν σ' ένα ξεκαταλείμενη πρόχονα για να γλιτώσουν από τη σφαγή.

Έπει έστάσαν τον λοχαγό τους, που ήταν βαρετά πληρωμένος και που δεν μπορούσε πια να σταθή στα πόδια του. Αυτός κάλεσε τότε κοντά του τον άνδρατολογό και του είπε:

— Φίλε μου, δέσε μία σημαία στο στήθος σου κι ανέβα πάνω στην έπαύση... Κάνε σημείο στους δικούς μας για να καταλάβουν ότι οι έξθροι μός έχουν περιωκλώσει... Οι ίθαγενείς θα σε περιβολήσουν... Μπορεί να σε πετύχουν, μπορεί και να μη σε πετύχουν... Μά αυτό είναι το καθήκον...

Ο άνδρατολογός δεν είχε ούτε λέξη, δεν έζηλωσε καθόλου, μη έξαφνα έγινε ψυχρός σαν πέτρα. Με χείρια που δεν έτρωγε, έδεσε τη σημαία στο στήθος του και με βήμα σταθερό ανέβηκε στην έπαύση.

Η σιλωέντια του ξεχώριζε καθαρά μέσα στο γαλόλα φόντο του ορίζοντος. Από κάτω φωνάσαν πως ήταν πανήγυρη.

Άμείως μία δυσβροντία περιβολισμών τον έπυδησε εν μέρους τον Κινέζο... Αυτός φωνάσαν σαν να μην άκουσε καθόλου.

— Έ, λοιπόν; τον ερώτησε ο πληρωμένος λοχαγός.

Χωρίς να γρήγορα πίσω, έδεινος απάντησε: — Με είδαν. Έρχονται!...

— Κατέβητε λοιπόν γρήγορα κάτω! φωνάσε ο λοχαγός. Κατέβητε!...

Ο άνδρατολογός δεν πρόλαψε ν' απαντήση. Άνοιξε τα χείρια του, λίγους από τότε γονάτα του και σαν να τον περιέσταν πίσω το βάρος του κεφαλάου του, έπεσε από το ύψος της έπαύσεως ως την έσωτερική τάφρο του φρουρίου.

Οι Γάλλοι έτρεξαν άμείως κοντά του για να τον σηκώσουν. — Πληρωθήκατε; του φωνάσε ο λοχαγός.

— Ήταν ξαλωμένος στη γη, με τα μάτια ανοικτά, άκίνητος, με μία τρυπή στη μέση του μετώπου,...

Οι στρατιώτες τον έκάλωσαν περιλάπιτο.

Τότε ο λοχαγός εσάφθηκε ως αυτόν και άφορ κτύπησε για μία στιγμή το πρόσωπό του, στο όπείο ο θάνατος είχε άποθέσει τη σφραγίδα του, είπε:

— Ήταν ένας ήρωας!...

Άραξε το μαχαίρι και ώοησε κατά της κ. Ραζί...

HUGUES LE ROUX

ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΑ ΟΝΟΜΑΣΙΕΣ ΜΗΝΩΝ

Στην Κρήτη ο Ιούνιος λέγεται Πρωτογούλης, ο Ιούλιος Δευτερογούλης και ο Νοέμβριος Σουράρης. Στον Πόντο δε ο Ιανουάριος εκάλετο Καλαντάρης, ο Φεβρουάριος Κοπτασής, ο Ιούνιος Κερασίος, ο Ιούλιος Λαυρόλης, ο Αύγουστος Τριουμφάς, ο Σεπτέμβριος Στανάτης, ο Οκτώβριος Αϊδημητήρης και ο Δεκέμβριος Χροστογεννάς.

ΔΑΪΚΑ ΤΟ ΜΟΙΡΟΛΟΓΙ ΤΗΣ ΧΗΡΑΣ

Κάποια γυναίκα είχε την άτυχία να ζήσει συγχρόνος τον άντρα της, το γάδαρό της και το γουρουνί της. Άφορ έπολοθέτησε λοιπόν και τους τρεις στη σειρά έξω από την αυλή, άρχισε να τους μοιρολογιά ως έξής: "Άντρα, γουρουνί, γάδαρο... και ποιόν να πρωτοκλάψω; Άς κλάψω έσένα, γάδαρο, που μόφερνες τ'ά ξύλα!... Και το μοιρολόι εξακολούθησε άπομειναντος τελευταίου του δυστυχισμένου συζύγου.

το βόθρε με δόγμα στο στήθος της!...

— Έπει ανέβηκε γρήγορα-γρήγορα στο παράθυρο κι έτοιμάστηκε να ηδηση έξω... Μά η σίγηση του δημαρχου, παρ' όλη την έξάντλησή της, προβόλησε και πάλι και τον έτραμάτισε κι' αυτόν θαυμάσια.

Η δυστυχισμένη γυναίκα, πλημμελισμένη στο αίμα της, άναγκάστηκε να περάση δολόβλητη την νύχτα δίπλα στο πτώμα του συνομήνου, γιατί, κατά περιέριση σημάτων, κανένας από τους γείτονες δεν είχε άκουσει τους πνυροδολιαμούς και γιατί, λόγω της πληγής της, δεν μπορούσε να μετακινήθ.

Την άλλη μέρα ο δημαρχός γρήγοσε κοντά το πρωί στο σπίτι του και μανιάντισε μέσα στον κρη έδω κατάκλητος οσοτιμένο τον έξθρό του. Άμείως έννόησε ότι κάποις δυστύχημα θα είχε συμβή στην οικογένειά του και έτρεξε σαν τρελλός μέσα στο σπίτι.

Μέλα έμπεσε στο γραφείο του, εσάθηκε περίτρωμος. Είδε τη γυναίκα του να κοιτάει πλάι στο πτώμα του έξθρου του, λιποθύμη, μέσα στο αίμα της, ενώ τα έγγραφα του γραφείου του βρισκόταν απ' μια άπεριγρήστη άταξία, τσαλακωμένα και σπορσμένα στο πάτωμα. Άμείως φωνάξε την άστυνομία κι' ένα γιατρό, ο όποιος έδεσε τα τραύματα της κ. Ραζί.

Η δυστυχισμένη γυναίκα, που υπερασπίστηκε με τόση αίτιοθεία τα έγγραφα του συζύγου της, έμεινε στο κρεβάτι άρκετους μήνες, παλεύοντας με το θάνατο, γιατί το τραύμα της ήταν σοβαρότατο.

Έπί τέλους, βου' από ένα χρόνο, ανέκτησε και πάλι την ίγεια της και, από τότε έπονοιάστηκε η κήρυξη του Ουαζών.

Ο Νασαλέων ο Ι', μόλις έμαθε ότι η άτρόμητη αυτή γυναίκα έξέθεσε τη ζωή της σε κίνδυνο χείρον πού στέμματος, την έπροσκάλεσε στο ανάκτορο και εκεί, ενόπιον των αιδιών και των μεγιστάνων, της άπένευσε το παράσημο της Λεγεώνας της Τιμής!...